

DOI: 10.60940/Haide2025.14.9

TERESA COLOM

Poeta

POCIONS

POTIONS

*Text llegit a l'homenatge a Joan Maragall el dia 9
de febrer de 2025 davant la tomba del poeta.*

Vaig començar a escriure versos cap als nou anys atreta pels poemes que ens entregaven a classe, però no entenia què era un poeta.

Als poemes de l'escola hi havia un nom que es repetia, Joan Maragall.

Tres anys més tard de començar a escriure, cap als dotze anys, durant els assaigs de l'obra de Nadal, la Chelin, una de les companyes de curs, llegia *La vaca cega* mentre jo esperava entre bastidors per sortir a recitar *La sardana*. Assajàvem la pronunciació i els gestos que ens indicava el professor. En aquelles sessions d'assaig dels poemes que ens havíem d'aprendre de memòria, jo escoltava embadalida la companya. La veia, així, al llarg, per un espai d'un pam d'ample entre les cortines de l'auditori. I va ser el dia de la representació davant els pares quan vaig entendre que un poeta formula pocions màgiques i que el llibre de text que carregava a la motxilla no explicava bé la poesia, perquè se servia d'una pobra definició podada per la raó.

Les pocions màgiques ens han conduït fins les arrels d'aquest arbre molt temps després que el poeta barceloní no hi sigui. De cop, els nostres peus esdevenen nus. Els versos escrits tants anys enrere ingereixen pesar de les nostres entranyes sense cap dificultat, i el pesar, com els nutrients del sòl, prové de la descomposició de les il·lusions. Però els versos caven a mesura que s'empassen fragments de patacades internes, com els cucs de terra. Ens fertilitzen amb empenta i esperança, faciliten el creixement de les plantes que ens habiten els somriures i la germinació de somriures nous. Els versos engoleixen sense aturador i s'obren pas fins a la superfície de la pell. Ens oxigenen les vísceres i hi penetra la configuració de l'univers.